

Arrest

nr. 229 070 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 19 juli 2018, verklaren er zich op 24 juli 2018 vluchteling.

1.2. Op 20 juni 2019 werden door de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van A.F. (hierna: verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een moslim van de soennitische strekking te zijn. U bent op 10 mei 1973 geboren in Karachi, provincie Sindh, Pakistan.

Op 10 juli 1997 huwde u er met T.S.. Zij was de zus van de echtgenote van uw broer en was afkomstig van een rijke familie met veel invloed in Karachi. Jullie kregen samen twee zonen en een dochter, in 1998, 2000 en 2005. Dit huwelijk liep goed en uw schoonvader was zelfs een van uw vennoten in de zaak die u toen uitbaatte. U wierf een secretaresse genaamd N.F. aan. Ze had de Afghaanse nationaliteit, maar leefde al enige tijd in Pakistan. Jullie begonnen een relatie en huwden in 2004. N.F. kreeg zo de Pakistaanse nationaliteit. Op 23 mei 2005 werd jullie zoon S. geboren en op 25 december 2007 volgde jullie dochter A.. U had echter uw eerste vrouw niet op de hoogte gebracht van uw tweede huwelijk en wanneer de familie van uw eerste vrouw in 2006 te weten kwamen dat u in het geheim een tweede vrouw had genomen ontstond een conflict dat u de komende jaren zou blijven achtervolgen.

Op het moment dat uw schoonfamilie uw huwelijk met N.F. ontdekte was u voor zaken in China. Ze belde u op met het nieuws en vielen N.F. lastig. Hierna ging uw tweede vrouw tijdelijk in Quetta wonen en u reisde van China door naar Thailand waar u nog anderhalve maand verbleef zodat de gemoederen konden bedaren. In deze periode deed uw eerste vrouw een zelfmoordpoging. Wanneer u terugkeerde naar Karachi werd u ontvoerd door de oom van uw eerste vrouw, enkele mensen van de MQM en de politie. Ze folterden u en dwongen u om van uw eerste vrouw te scheiden. U gaf aan dat u dit zou doen en u werd weer vrijgelaten. Hierna reisde u naar uw vrouw in Quetta. U kreeg eveneens een brief van de MQM met de boodschap dat u uit de partij gezet werd. Ze beschreven hierbij niet echt de reden van hun beslissing, maar u wist dat dit onder druk was van de familie van uw eerste vrouw. Ongeveer twee maanden na het uitbreken van het conflict met uw schoonfamilie verhuisde u met uw vrouw terug naar Karachi waar u een handtassenzaak startte.

Aan het einde van 2007 ontstond het volgende conflict. Uw tweede vrouw was toen zwanger van jullie dochter en wanneer u met haar naar het ziekenhuis ging voor een controle kwam u er uw eerste vrouw en haar zus tegen. Niet veel later, klopte de politie bij uw huis aan wanneer u niet thuis was. Uw tweede vrouw, die wel thuis was met uw zoon, deed niet open en hierna vertrok de politie weer.

In 2008 begon u samen met uw neef te handelen in edelstenen en hiervoor reisde u geregeld heen en terug naar Thailand. Vanwege het conflict met de familie van uw eerste vrouw besloot u om ook voor de Citizen Council for Human Rights te werken, dit was een ngo. Zo lang u voor deze organisatie werkte werd u ook met rust gelaten. In september 2009 kreeg u echter een nieuw probleem. Na een reis naar Thailand werd uw neef immers gearresteerd en beschuldigd van drugssmokkel. Bij het onderzoek naar deze beschuldigingen werd u tevens vermeld als partner. U vermoedt dat de nonkel van uw eerste vrouw die heel veel invloed heeft in Karachi er in geslaagd was een valse klacht tegen u en uw neef in te dienen. Uiteindelijk heeft uw neef schuld bekend, ook al had hij in feite niets te maken met drugssmokkel, en heeft hij verklaard dat u niets met de feiten te maken had. Hierdoor werd u ook vrijgesproken. In die tijd had de nonkel van uw eerste vrouw reeds een kopie van de klacht waarin uw naam vermeld stond naar de Citizen Council for Human Rights gestuurd waardoor u er ontslagen werd. Gedurende het volledige proces rond de drugssmokkel bleef u voor de zekerheid in Thailand. Van zodra u terug zou reizen naar Pakistan zou u immers meteen gearresteerd worden. Wanneer uw neef in 2010 veroordeeld werd tot een celstraf reisde u terug naar Pakistan. Uw vrouw woonde intussen in Lahore in het huis van een vriend en u vervoegde haar daar.

In tussentijd had uw vader onderhandeld met de nonkel van uw eerste vrouw. Zij waren overeengekomen dat uw schoonfamilie u met rust zou laten van zodra u zou scheiden van uw eerste vrouw en naar het buitenland zou Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 BRUSSEL www.cgvs.be T 02 205 51 11 F 02 205 50 01 cgvs.info@ibz.fgov.be 2 verhuizen. U vroeg vervolgens op 7 oktober 2010 de scheiding van uw eerste vrouw aan en enkele maanden later werd uw neef vervroegd vrijgelaten. Even later werd u opgeroepen door de politie in Lahore. U ging mee omdat u dacht dat het iets te maken had met uw recente verhuis naar de stad. In het politiekantoor kwam u echter te weten dat de nonkel van uw eerste vrouw contact had met het politiekantoor in Lahore en dat u daarom werd opgeroepen. De politieagent moedigde u aan om te verhuizen en u vertrok met uw tweede vrouw en twee kinderen naar Rawalpindi, nabij Islamabad. Hier werd uw identiteit ook geregistreerd waardoor uw voormalige schoonfamilie weer op de hoogte gebracht zou worden van uw verblijfplaats. U besloot uiteindelijk dat u best kon terugkeren naar Karachi omdat u zich hier niet zou moeten registreren. U leefde zo vanaf 2011 ondergedoken in Karachi. Uiteindelijk reisde u in 2012 naar Dubai om er werk te zoeken. U kon echter niet meteen uw gezin meenemen waardoor uw vrouw en twee kinderen in Karachi achterbleven. In die periode werd een soort handgranaat naar jullie huis gegooid waardoor uw dochter doof werd aan een oor. U keerde na deze aanslag terug naar Karachi waar u wederom ondergedoken verbleef. In maart 2013 kreeg u uiteindelijk een job te pakken in Saoedi-Arabië en in januari 2014

konden uw vrouw en kinderen u daar vervoegen. In 2015 overleed uw moeder. U kon niet op haar begrafenis zijn, maar reisde later wel terug naar Pakistan om haar graf te gaan bezoeken. U reisde datzelfde jaar ook met enkele vrienden naar Europa.

In 2016 kreeg u te horen dat uw contract in Saoedi-Arabië werd beëindigd. U besloot uw vrouw hier niet over in te lichten, maar vertelde haar dat u heel veel verlof had gekregen. U deed vervolgens samen met uw vrouw, twee kinderen, uw neef en diens vrouw een rondreis door Pakistan, waaronder ook Karachi. In het begin van 2017 reisde u met uw gezin naar Europa. Hier vertelde u uw vrouw dat u geen job meer had. Uw vrouw wou hierna niet meer terug keren naar Pakistan en verkoos bij haar zus in Duitsland te gaan wonen. Uiteindelijk keerden jullie in maart 2017 toch terug naar Pakistan waar jullie onder meer Karachi, Lahore en Islamabad bezochten. In Karachi verbleven jullie in het huis van uw neef. Op een avond wanneer u en uw gezin niet thuis waren kwamen er mensen naar het huis van uw neef en die bedreigden hen met een geweer. Ze zeiden dat u niet mocht terugkeren naar Pakistan. Hierna trachtte uw neef een klacht in te dienen bij de politie, maar die weigerde hier gevolg aan te geven van zodra ze de namen hoorden van de familie van uw eerste vrouw.

Uiteindelijk reisde u alleen naar Saoedi-Arabië om er nog wat zaken af te handelen. Uw vrouw zag het echter niet meer zitten om in Pakistan te verblijven en reisde op eigen houtje met de twee kinderen naar Duitsland. Het Schengen-visum van jullie Europa-reis was immers nog geldig. U vervoegde uiteindelijk uw gezin en jullie dienden er op 8 mei 2017 een asielaanvraag in, die op 14 november 2017 geweigerd werd. De situatie in het opvanghuis waar jullie verbleven was heel slecht en u dacht dat uw vrouw meer kans had op een statuut van zodra u het land verliet, dus daarom keerde u op 6 januari 2018 terug naar Pakistan zonder het medeweten van uw vrouw. Hier verbleef u in een hotel, maar de familie van uw eerste vrouw kwam toch te weten waar u verbleef. U werd ontvoerd door de politie en naar een plaats gebracht waar ook de oom van uw eerste vrouw aanwezig was. U werd er mishandeld en bedreigd met een slang. Ze benadrukten voortdurend dat u niet mocht terugkeren naar Pakistan. Wanneer u uitlegde dat u het land weldra zou verlaten brachten ze u terug naar uw hotelkamer. U werd hier voortdurend bewaakt tot u terugkeerde naar Duitsland. Hier kon u uw vrouw toch overtuigen om terug te keren naar Pakistan. Op 2 maart 2018 reisden jullie naar het leegstaande huis van een vriendin van uw vrouw in Karachi. U vertrok op 12 maart 2018 naar Dubai en liet uw vrouw in Karachi achter. De familie van uw eerste vrouw ontdekte echter waar uw tweede vrouw woonde en viel haar lastig. Ze sloegen haar en namen compromitterende foto's van haar. Ze dreigden deze foto's te verspreiden van zodra ze nog terugkeerde naar Pakistan. Uw vrouw reisde vervolgens op 5 mei 2018 naar Dubai en uw twee kinderen volgden op 10 mei 2018.

Uiteindelijk reisden jullie allemaal op 20 juni 2018 naar Duitsland waar jullie op 22 juni 2018 een tweede asielaanvraag indienden. Deze aanvraag werd eveneens geweigerd op 4 juli 2018. Op 13 juli 2018 verlieten jullie Duitsland en jullie reisden door naar België waar jullie op 19 juli 2018 aankwamen. Op 24 juli 2018 diende u samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: de geboorteaktes van uw kinderen met uw tweede vrouw, de akte van het huwelijk met uw tweede vrouw, uw belastingcertificaat, informatie betreffende de slangenbeet, de klacht die uw neef indiende tegen de familie van uw eerste vrouw, trein- en vliegtickets, facturen van hotels, twee e-mails gericht aan het CGVS. U legde tevens ook de kopieën van de volgende documenten neer: enkele bladzijden betreffende uw eerste en tweede asielaanvraag in Duitsland, de akte van de scheiding met uw eerste vrouw, extracten uit vier paspoorten van uzelf evenals uit de paspoorten van uw vrouw en kinderen, informatie over uw winkel van de Paktel-franchise, stopzetting van uw werkzaamheden voor de Citizen Council for Human Rights, de klacht en het verdict betreffende drugsmokkel, de ontslagbrief van het MQM, uw mailverkeer met uw advocaat in Duitsland en uw ontslagbrief van Saoedi-Arabië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

*procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS man, p.3; CGVS vrouw p.2) en dat u de asielpcedure reeds doorlopen hebt waarin u ook gewezen werd op het belang van medewerking, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Het CGVS kon immers vaststellen dat u essentiële informatie betreffende uw **identiteit en eerdere verblijfplaatsen** trachtte achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Zo kon u vooreerst niet ontegensprekelijk uw identiteit aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. Zo slaagde u er niet in om uw originele identiteitskaart voor te leggen. U verklaarde nochtans dat die thuis moest liggen en dat u ernaar ging zoeken, maar het CGVS heeft nooit een identiteitskaart van u ontvangen (CGVS man, p.9). U slaagde er bovendien niet in om een origineel paspoort voor te leggen. U beperkte zich hierbij immers tot zwart-wit kopieën van enkele selectieve bladzijden uit verschillende paspoorten die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit een analyse van de stempels in uw verschillende paspoorten dat u niet alle relevante bladzijden uit uw paspoorten voorlegde (zie overzicht stempels paspoorten in administratief dossier). Zo legde u van uw paspoort dat werd uitgegeven op 28 september 2006 slechts de eerste bladzijde evenals bladzijde 6 tot 33 neer. Ervan uitgaande dat u een over een standaard Pakistaans paspoort van 36 bladzijden beschikt, ontbreken hier dus zeven bladzijden. Voor frequente reizigers, zoals u, voorzien de Pakistaanse autoriteiten echter zelfs paspoorten met 100 bladzijden, hetgeen eventueel zou betekenen dat u 71 relevante bladzijden niet voorlegt (zie 'Requirement for MRP', Government of Pakistan Directorate General of Immigration & Passports in administratief dossier). Er kon hoe dan ook worden vastgesteld dat er verschillende visa en stempels in dit paspoort ontbreken. Zo bevatten de door u voorgelegde bladzijden geen visa voor uw reizen naar Thailand in januari 2009, 14 februari 2009, 14 maart 2009, 2 april 2009, 25 april 2009, 21 juni 2009, 12 juli 2009, 23 juli 2009 en 1 augustus 2009. Uw paspoort bevat immers wel een in- en uitreisstempel van deze reizen, maar een visum dat nodig is om deze reis legaal te doen en die u bij uw andere reizen naar Thailand telkens weer gebruikte, ontbreekt bij deze 9 reizen. De bladzijden die u voorlegt bevatten bovendien geen uitreisstempel van Thailand van uw reis in januari 2009. Het paspoort*

bevat verder een uitreisstempel van Pakistan op 27 juni 2009, gevolgd door een inreisstempel van 3 juli 2009 zonder dat er een inreisstempel van een ander land in deze periode werd toegevoegd. Ook van uw paspoort met het nummer KB143506 dat stempels van in 2006 bevat legt u slechts vier bladzijden voor, hetgeen onmogelijk alle relevante stempels kan bevatten. In dit paspoort ontbreekt zelfs de bladzijde met de identiteitsgegevens waardoor onmogelijk kan worden nagegaan of dit document u werkelijk toebehoort. Ook van het derde paspoort dat u voorlegt met het nummer A9299707 en dat stempels van 2012 en 2013 bevat laat u het na de bladzijde met de identiteitsgegevens neer te leggen en beperkt u zich tot het voorleggen van vier bladzijden. Hierbij kan eveneens ernstig worden betwijfeld of u alle relevante bladzijden voorlegde. Tot slot legt u van uw paspoort dat werd uitgegeven op 7 augustus 2013 slechts 14 bladzijden neer. Ook in dit document blijken verschillende stempels te ontbreken hetgeen er wederom op wijst dat u informatie die uit de ontbrekende bladzijden van uw paspoort blijkt tracht te verbergen. Zo bevat het document geen uitreisstempel van de Verenigde Arabische Emiraten terwijl het wel een inreisstempel voor dit land gedateerd op 26 februari 2015 bevat. Bovendien bevat dit paspoort een Pakistaanse uitreisstempel van 17 januari 2016 en een Franse inreisstempel van 6 mei 2016, maar ontbreken de stempels die uw verblijfplaatsen tussen januari en mei kunnen verantwoorden. Daarenboven blijken uit de paspoorten van uw vrouw en kinderen die werden uitgegeven op 14 en 15 mei 2013 eveneens verschillende bladzijden en stempels te ontbreken. Zo legt u van het paspoort van uw vrouw slechts dertien bladzijden neer, van uw zoon tien bladzijden en van uw dochter slechts vijf bladzijden. Hierbij bevat het paspoort van uw dochter een inreisstempel van Pakistan van 25 juni 2015 terwijl die in het paspoort van uw vrouw en zoon ontbreekt. De bladzijden uit de paspoorten van uw vrouw en dochter bevatten dan weer een uitreisstempel van Pakistan op 22 augustus 2015 die ontbreekt in het paspoort van uw zoon. Uit het document dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt ook duidelijk dat er meerdere verschillen zijn tussen de stempels in de paspoorten van uw vrouw en kinderen hetgeen er nogmaals op wijst dat u bladzijden met stempels tracht achter te houden van het CGVS (zie overzicht stempels paspoorten in administratief dossier). Alles wijst er immers op dat de ontbrekende pagina's uit uw paspoorten ook werkelijk informatie bevatten betreffende eerdere reizen en verblijfplaatsen. Op die manier bent u er tevens niet in geslaagd om op ontegensprekelijke wijze aan te tonen dat u zich in Pakistan bevond ten tijde van het door u uiteengezette vervolgingsrelaas. Het moedwillig achterhouden van documentatie die uw eerdere verblijfplaatsen kan staven wijst bovendien op een gebrek aan medewerking. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees reeds ernstig ondermijnd.

Daarnaast kon worden vastgesteld dat hoewel u tal van documenten neerlegde ter staving van uw asielrelaas, **u de meest essentiële documenten niet of niet volledig wist voor te leggen**. Zo slaagde u er niet in om de **huwelijksakte** van het huwelijk met uw eerste vrouw voor te leggen. Dit document bevat nochtans essentiële informatie betreffende de gronden waarop een scheiding kan worden aangevraagd of welke bruidsschat werd betaald en is dus bijzonder relevant bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat een Pakistaanse huwelijksakte de zogenaamde *clausule 18* kan bevatten waardoor de vrouw dezelfde rechten krijgt als de man bij de aanvraag van een scheiding hetgeen haar dus in staat stelt zelf een scheiding aan te vragen op dezelfde gronden als haar man dat kan (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 in administratief dossier). Het al dan niet bestaan van de toevoeging van de *clausule 18* aan de huwelijksakte van het huwelijk met uw eerste vrouw is dus van groot belang in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aangezien het een heel ander licht kan werpen op uw relaas. Uw bewering dat u dit document niet kan voorleggen aangezien uw eerste vrouw dit document bezit kan hierbij niet overtuigen (CGVS man, p.9). Voor het aanvragen van uw scheiding moest dit document immers worden geraadpleegd waardoor u op zijn minst over een kopie ervan zou moet beschikken.

Ook wat betreft uw **asielprocedure in Duitsland** legde u slechts een beperkt deel van de informatie neer. De documenten betreffende deze procedure die u neerlegt zijn immers genummerd en u legt niet alle bladzijde hiervan voor. Het CGVS ontving het volledige asioldossier van u en uw vrouw rechtstreeks van de Duitse autoriteiten waarin onder meer tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw uiteengezet werden. Deze documenten legde u waarschijnlijk dus niet geheel toevallig niet voor bij het CGVS. Zo verklaarde uw tweede vrouw tijdens de Duitse asielprocedure, in tegenstelling tot u, dat er sinds 2012 geen vervolging meer was van u en uw familie en dat u na de scheiding wel nog contact had met uw eerste vrouw terwijl u beweerde dat dit contact eindigde in 2006 (zie *In Bescheid in dem Asylverfahren des Faisal, Nooria, 16/11/2017, p.3, 4; CGVS man, p.11*).

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat u meermaals essentiële informatie heeft achtergehouden van het CGVS, hetgeen wijst op een absoluut gebrek aan medewerking en waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnd wordt.

Ten tweede kon worden vastgesteld dat uw **verklaringen niet overeenstemmen met de in Pakistan vigerende wetgeving**. U verklaarde namelijk dat de familie van uw eerste vrouw u onder druk

heeft gezet om een scheiding van uw eerste vrouw aan te vragen en dat u sinds de scheiding geen contact meer heeft met uw kinderen (CGVS man p.16-18). Beide verklaringen blijken echter weinig aannemelijk gezien de Pakistaanse wetgeving betreffende polygamie, scheidingen en hoederecht. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er voor Pakistaanse vrouwen een aantal manieren bestaan om zelf een scheiding aan te vragen. Een van die gronden werd reeds eerder aangehaald en betreft de toevoeging van de **clausule 18** aan de huwelijksakte op basis waarvan de vrouw de zelfde rechten heeft als de man in het kader van een scheidingsaanvraag (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 in administratief dossier). Aangezien u de huwelijksakte van uw eerste huwelijk niet voorlegt kan niet worden uitgesloten dat deze huwelijksakte dergelijke clausule bevatte waardoor uw vrouw zelf het recht had om van u te scheiden en u bijgevolg niet onder druk moest gezet worden om van haar te scheiden. Daarnaast kan een vrouw volgens de Muslim Family Law Ordinance van 1961 ook **toestemming tot echtscheiding vragen wanneer hun echtgenoot zonder haar toestemming een tweede vrouw huwt**. In dit geval heeft de eerste vrouw tevens recht op haar bruidsschat en loopt de man het risico op een gevangenisstraf (zie 'COI Focus Pakistan: Polygamie, cedoca, 6 mei 2019 en 'Pakistan: Practice of polygamy', Immigration Refugee Board of Canada, 18 december 2013 in administratief dossier). Aangezien u meermaals duidelijk verklaarde dat uw eerste vrouw geen toestemming had gegeven voor uw tweede huwelijk had zij dus zeker de mogelijkheid om zelf een scheiding aan te vragen (CGVS man, p. 10, 14). De enige factor die uw vrouw nog zou kunnen verhinderen om zelf een scheiding aan te vragen is een eventuele slechte socio-economische situatie (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 en 'Refugee women and domestic violence: country studies', Refugee Women's Resource Project, september 2001 in administratief dossier). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat uw eerste vrouw zich in een bijzonder goede socio-economische situatie bevond en kon rekenen op de steun van haar familie. Uw schoonfamilie had immers aanzienlijke financiële middelen aangezien ze mede-eigenaars konden worden van uw winkel in de Paktel franchise (CGVS man, p.12). U verklaarde bovendien zelf dat de familie van uw eerste vrouw een rijke en invloedrijke familie was met veel connecties (CGVS man, p.14, 21). Uw eerste vrouw had bijgevolg voldoende mogelijkheden om zelf een scheiding aan te vragen en er is dan ook geen reden waarom haar familie u onder druk moest zetten om een scheiding aan te vragen.

Wat betreft het **hoederecht over de kinderen** blijkt dan weer uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de moeder over het hoederecht beschikt tot de zoon zeven jaar oud is en de dochter de pubertijd heeft bereikt (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 in administratief dossier). Aangezien uw dochter uit uw eerste huwelijk geboren is in 1998 en uw twee zonen uit uw eerste huwelijk geboren zijn in 2000 en 2005 heeft u respectievelijk sinds ongeveer 2012, 2007 en 2012 het hoederecht over uw kinderen (zie verklaringen DVZ). Uw bewering dat u hen niet kon zien ook al had u hier wel het recht toe komt dan ook weinig aannemelijk over. Eens te meer daar uw tweede vrouw in het kader van jullie asielpcedure in Duitsland aangaf dat u wel nog contact had met uw eerste vrouw (zie In Beschied in dem Asylverfahren des Faisal, Nooria, 16/11/2017, p.4).

De vaststellingen dat uw vrouw zelf een scheiding kon aanvragen en dat u als vader hoederecht had, staan rechtlijnig tegenover uw bewering te zijn gedwongen om van uw vrouw te scheiden en nooit meer contact te hebben gehad met uw kinderen in levende lijven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielprelaas dan ook reeds in ernstige mate ondergraven.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt **ten derde** ondermijnd door het gedrag dat u stelde gedurende de twaalf jaar dat u zogezegd vervolgd werd. In deze periode **reisde u immers zodanig veel over en weer naar Pakistan dat er kan aangenomen worden dat u geen vrees koesterde in uw land van herkomst**. Indien u immers een gegronde vrees voor vervolging in Pakistan kende, zou het onwaarschijnlijk zijn, dat u nadat u een veilig derde land bereikte, zou terugkeren naar het land waar u de vervolging vreesde. U deed dit echter zelfs meermaals. Zo is het vooreerst opvallend dat u zes jaar en verschillende vervolgingsfeiten afwachtte alvorens Pakistan voor een lange periode te verlaten. Voor uw vertrek naar de Verenigde Arabische Emiraten in 2012 werd u naar eigen zeggen immers gefolterd, uw zaak werd gesloten, u werd uit de MQM gezet, u werd lastig gevallen door de politie en valselijk beschuldigd van drugssmokkel (CGVS man, p.16-19). Dat u ondanks al deze vormen van vervolging gedurende zes jaar in Pakistan, en zelfs in Karachi waar uw eerste vrouw en haar familie leefden, bleef wonen, houdt dan ook geen steek (CGVS man, p.11). Uw bewering dat u zich nergens elders in Pakistan kon vestigen omdat u zich telkens moest registreren wanneer u verhuisde waardoor de familie van uw eerste vrouw altijd weer ontdekte waar u was, kan niet overtuigen (CGVS man, p.18). Dat u zich moest registreren wanneer u zich elders vestigde wordt hierbij niet betwijfeld, maar in dit kader kan ook worden aangenomen dat wanneer u zich registreerde in bijvoorbeeld Lahore, u zich ook in Karachi opnieuw zou moeten registreren hetgeen de familie van uw eerste vrouw eveneens zou alarmeren. Hoe

dan ook was de kans op een confrontatie met de familie van uw eerste vrouw veel groter in Karachi waar zij woonden, dan elders in het land. U heeft dus geen verklaring kunnen bieden waarom u al die jaren grotendeels in Karachi verbleef.

Uw bewering dat u een tijdje met rust gelaten werd omdat u voor een ngo werkte, kan eveneens niet overtuigen. U kon immers nauwelijks iets over deze organisatie vertellen en beschreef heel algemeen dat deze op heel veel vlakken actief was, hetgeen weinig doorleefd overkomt (CGVS man, p.12). Bovendien heeft u deze ngo niets over uw problemen verteld waardoor zij u onmogelijk bescherming konden bieden (CGVS vrouw, p.9; CGVS man, p.12-13). U bent er dus niet in geslaagd om een verklaring te bieden voor uw verblijf van zes jaar in Karachi, ondanks de zogenaamde ernstige vervolging die u ervaarde. Het gedrag dat u stelde wanneer u uiteindelijk in 2012 naar Dubai reisde, houdt eveneens geen steek. U liet toen immers uw vrouw en kinderen alleen achter in Karachi, de plaats waar jullie zogenaamd al zodanig veel problemen hadden gekend (CGVS man, p.7).

Zelfs nadat u er in slaagde om naar Saoedi-Arabië te reizen en uw tweede vrouw en twee kinderen naar daar over te brengen en jullie dus een veilig verblijf hadden bekommen, reisden u en uw gezinsleden toch nog verschillende keren over en weer naar Karachi in Pakistan zonder dat jullie hier enige verplichting toe hadden. Uit de uittreksels van de paspoorten die u voorlegt blijkt immers dat uw vrouw en kinderen tussen 22 mei 2015 en 13 april 2017 minstens zes keer over en weer reisden naar Pakistan (zie overzicht stempels paspoorten in administratief dossier). Uit diezelfde stempels blijkt eveneens dat uw vrouw en kinderen in Pakistan leefden terwijl u met vrienden door Europa reisde. Gezien het beperkte aantal bladzijden die u van de paspoorten van uw vrouw en kinderen voorlegde, werd hierbij uitgegaan van de logische veronderstelling dat uw vrouw en kinderen steeds samen reisden waardoor een stempel in een van de drie paspoorten eveneens geldt voor de andere twee. In het kader van uw asielrelaas is er echter geen enkele reden waarom uw vrouw en kinderen veiliger zouden zijn in Pakistan waar u reeds tien jaar vervolgd werd, dan in Saoedi-Arabië waar u een stabiel bestaan kende. Uit de uittreksels van uw eigen paspoorten blijkt eveneens dat u meer dan drie keer over en weer reisde naar Pakistan in de periode van januari 2016 tot januari 2018. Een van deze reizen betrof zelfs een rondreis door Pakistan met het hele gezin van 4 maart tot 13 april 2017 waarbij u vrijwillig verschillende plaatsen bezocht. Een plezierreisje met de familie kan echter onmogelijk verenigd worden met de door u aangehaalde vrees. Eens te meer aangezien u verklaarde dat u ten tijde van uw rondreis door Pakistan wist dat een terugkeer naar Saoedi-Arabië onmogelijk was omdat u er uw job verloor (CGVS man, p.4-5). Dat u minstens drie keer en uw gezin minstens zes keer terugreisde naar Karachi zonder hier enig gegronde reden voor te hebben kan onmogelijk vereenzelvigd worden met de door u aangehaalde vrees en dit gedrag bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw vreemde reisgedrag eindigde overigens niet na de rondreis door Pakistan. U nam uw gezin immers vervolgens mee voor een reis door Europa (CGVS man, p.4-5). Op dat moment wist u perfect dat u niet zou kunnen terugkeren naar Saoedi-Arabië en uw vrouw was hier intussen ook van op de hoogte (CGVS man, p.9). Gezien de vervolging die u en uw gezin herhaaldelijk hadden meegemaakt en uw gebrek aan een legale verblijfplaats in Saoedi-Arabië zou verwacht kunnen worden dat u van uw reis door Europa gebruik zou maken om er meteen bescherming te zoeken, maar dit deed u niet. Integendeel, u reisde simpelweg met uw hele gezin terug naar Karachi waar u al deze problemen gekend zou hebben (CGVS man, p.9). Zelfs nadat u besloot om Pakistan definitief te verlaten en bescherming te zoeken in Duitsland liet u het niet na om toch weer terug te keren naar Karachi. U keerde immers na de weigeringsbeslissing met uw vrouw en kinderen nogmaals terug naar Karachi in de plaats van eerst verdere procedures in Duitsland te doorlopen (CGVS man, p.7; CGVS vrouw, p.11). Dat u danig veel terug reisde naar Pakistan waar u zogenaamd uw leven en dat van uw familieleden vreest tart alle verbeelding en bewijst nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat u naast uw herhaaldelijke pogingen om informatie achter te houden van het CGVS, het enorme contrast tussen de Pakistaanse familiewetgeving en uw verklaringen en uw herhaaldelijke reizen naar Pakistan die allen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen reeds duidelijk aantonen, u **wat betreft de concrete vervolging die u heeft ervaren eveneens geen geloofwaardige verklaringen aflegde** waardoor de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals bevestigd wordt.

Zo heeft u allereerst **op geen enkele wijze weten te bewijzen dat de familie van uw eerste vrouw danig invloedrijk waren** dat ze in heel Pakistan connecties hadden en u zo het leven zuur konden maken. Hierbij betwijfeld het CGVS niet dat het een welvarende familie betrof, maar niet alle welvarende families zijn in staat om de politie in alle provincies om te kopen zodat ze meteen op de hoogte gebracht te worden van personen die zich hier registreren of om de nationale Anti-Narcotics Force om te kopen zodat ze iemand valselijk van drugssmokkel beschuldigen. U bent er niet in geslaagd om aan te tonen dat de familie van uw eerste vrouw tot een dergelijke invloedrijke en machtige familie behoort. Er kan nochtans verwacht worden dat u van een familie die er in slaagt om mensen om te kopen op alle niveaus en doorheen heel Pakistan toch enig bewijs kan voorleggen, in casu quod non. U beweerde

bovendien dat de familie goede banden had met de burgemeester van Karachi en veel gebouwen bezat, hetgeen toch te staven moet zijn (CGVS man, p.16, 21). U kon overigens nauwelijks motiveren waar de familie van uw eerste vrouw hun welvaart vandaan haalde. U beperkte zich immers tot de vage verklaring dat zij een band hadden met de burgemeester en dat ze gebouwen bezaten, hetgeen weinig concreet is (CGVS man, p.6, 21). Daarenboven is het zeer vreemd dat een familie die danig invloedrijk is zoals u beweert u gedurende twaalf jaar lastig valt, maar nooit hun bedreigingen uitvoerden. U had immers reeds bij de scheiding in 2010 beloofd Pakistan te verlaten en nooit meer terug te keren en toch deed u dit meerdere malen. De familie van uw eerste vrouw was hier bovendien van op de hoogte, want u werd zelfs nog gefolterd met een slang in januari 2018 (CGVS man, p.14-21). Toch lieten ze u telkens weer met een waarschuwing gaan, hetgeen weinig aannemelijk is (CGVS man, p.14-21).

Ook uw verklaringen betreffende **de valse beschuldiging van drugsmokkel** konden niet overtuigen. Zo dient te worden vastgesteld dat u wat betreft **de beschuldigingen van drugsmokkel ten aanzien van u en van uw neef** niet alle relevante juridische documenten heeft voorgelegd. U legt immers enkel juridische documenten neer van de vervolging van uw neef, waarin uw naam vermeld wordt, maar u laat het hierbij na om de documenten die uw persoon betreffen voor te leggen. Verder blijkt uit de vertaling van de klacht tegen uw neef immers dat u ook gearresteerd werd, hetgeen volledig in strijd is met uw verklaringen. In dit document wordt immers vermeld dat "on preliminary investigation both the accused persons (1) Faisal Adam [...] (2) Emanuel Nigerian national [...]. All the above mentioned accused persons arrested" (zie Vertaling document 11 in administratief dossier). Hieruit kan worden afgeleid dat u hiervan dan ook documenten kan voorleggen, in casu quod non. U liet het overigens na om zelf enige melding te maken van deze arrestatie en beweerde zelfs dat u in deze periode niet in Pakistan, maar in Thailand verbleef (CGVS man, p.17). Uw bewering dat u werd vrijgesproken wist u eveneens niet te staven, terwijl ook hiervan eveneens bewijsmateriaal moet bestaan. Het verdict betreffende uw neef bevat immers uw naam niet en kan uw relaas dus niet staven. U gaf tijdens het interview bij het CGVS aan dat u kon verklaren waarom uw naam in het document ontbreekt en u verwees naar uw verblijf in Thailand in deze periode (CGVS man p.17). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Uw verblijf in het buitenland heeft namelijk geen invloed op een juridische procedure. U kan immers ook bij verstek veroordeeld worden. Bovendien wijst alles erop dat u zich in de periode van het proces wel in Pakistan bevond. Het door u voorgelegde document stelt immers dat u gearresteerd werd. Bovendien bevatten de uittreksels van uw paspoorten geen stempels van de periode van 7 augustus 2009, wanneer u een uitreisstempel van de Thaise autoriteiten in uw paspoort kreeg, tot en met 18 april 2012, wanneer u een visum voor de Verenigde Arabische Emiraten verkreeg. Aangezien uw neef werd gearresteerd op 12 september 2009 en het verdict in zijn dossier in april 2010 viel bent u er dus absoluut niet in geslaagd om aan te tonen dat u gedurende het volledige proces dat tegen uw neef liep in Thailand verbleef. Ook de vaststelling dat u hierna weer vrijelijk naar het buitenland kon reizen, ondermijnt verder uw bewering dat u betrokken geweest zou zijn in een strafrechtelijk onderzoek.

Het CGVS acht bovenstaande motivatie voldoende om de volledigheid van uw verklaringen als ongeloofwaardig te beschouwen. Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat ook uw verklaringen betreffende de andere vervolgingen niet konden overtuigen, hetgeen bovenstaande appreciatie nogmaals bevestigt. Zo is uw ontvoering door de politie en leden van de MQM in 2006 volledig onaannemelijk aangezien u twee maanden na dit voorval al terugkeerde naar Karachi (CGVS man, p.16). Ook uw uitsluiting van de MQM is weinig overtuigend (CGVS man, p.13). U heeft immers niet eens aangetoond dat u ooit lid was van deze partij. Het document van uw ontslag dat u voorlegt is overigens eenvoudig na te maken en heeft zo geen enkele bewijswaarde. Bovendien bevat dit document geen reden voor uw ontslag, waardoor het geen verband kan aantonen met de door u aangehaalde problemen. Ook uw verklaringen betreffende het bezoek van de politie aan uw huis wanneer u niet thuis was, is weinig aannemelijk (CGVS vrouw, p.9). Hierbij is het immers vreemd dat het zich slechts tot een bezoek beperkte en dat het onderzoek hierna niet werd verdergezet. U heeft bovendien geen bewijs dat dit bezoek iets te maken heeft met de door u uiteengezette problemen. Ook wat betreft de bom die nabij uw huis ontplofte beperkt u zich tot naakte beweringen (CGVS man, p.19). Hierbij dient er wederom op gewezen worden dat u ook na deze gebeurtenis herhaaldelijk terugkeerde naar Pakistan hetgeen de ernst van de door u aangehaalde feiten op zijn minst ernstig ondergraaft. U haalde verder ook de klacht aan die uw neef tegen de familie van uw eerste vrouw zou hebben ingediend, maar dit document kan niet overtuigen (CGVS man, p.19-20). Het document betreft immers slechts een weergave van uw verklaringen dat op geen enkele wijze als aangetoond kan beschouwd. Bovendien is dit document handgeschreven en eenvoudig na te maken. Verder beweerde u dat u na uw soloterugkeer uit Duitsland gemarteld werd door de familie van uw eerste vrouw (CGVS man, p.15). Ook deze verklaring blijkt volstrekt ongeloofwaardig. Over deze marteling kan u immers nauwelijks vertellen (CGVS man, p.15). Zelfs de slang die u zou gebeten hebben en waarvoor u behandeld werd kon u niet beschrijven (CGVS man, p.21). Hierbij is het overigens bijzonder vreemd dat deze mensen u eerst op gruwelijke wijze zouden folteren om u vervolgens vriendelijk terug naar uw

hotel te brengen (CGVS man, p.15). De foto's die u voorlegt die de bijwonden van de slang zouden moeten voorstellen kunnen uw relaas eveneens niet staven. De foto kan immers eender wie toebehoren daar uw gezicht niet getoond wordt op de foto. Het is overigens onmogelijk om na te gaan of de wonde op de foto ook werkelijk een slangenbeet is of niet. Ook het medisch document dat u in verband met dit voorval voorlegde kan door eender wie zijn ingevuld. Bovendien wordt in het document vermeld dat u zelf aangaf dat het om een slangenbeet ging, maar deze vaststelling werd niet bevestigd. Er wordt immers enkel vermeld dat u twee wonden had op uw been. Uw mailverkeer met uw advocaat in Duitsland kan uw verklaringen eveneens niet bevestigen daar het slechts uw verklaringen weergeeft die niet onderbouwd werden. Deze e-mails hebben dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter. Gezien de herhaaldelijk vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan het bezoek van de oom en broer van uw eerste vrouw en de twee politieagenten aan uw tweede vrouw (CGVS man, p.11; CGVS vrouw, p.14).

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat de problemen met de familie van uw vrouw in Afghanistan geen invloed hebben op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aangezien uw vrouw intussen de Pakistaanse nationaliteit heeft. Bovendien ontvluchtte uw vrouw een gedwongen huwelijk, hetgeen gezien jullie huwelijk heden geen bedreiging meer vormt (CGVS vrouw, p.9).

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u neergelegde **documenten** kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De geboortektes van uw kinderen met uw tweede vrouw, de akte van het huwelijk met uw tweede vrouw, uw belastingcertificaat, de trein- en vliegtickets, facturen van hotels, de akte van de scheiding met uw eerste vrouw, informatie over uw winkel van de Paktel-franchise en uw ontslagbrief van Saoedi-Arabië betreffen immers allemaal verklaringen die niet worden betwijfeld. De twee e-mails die u na uw interview bij het CGVS stuurde naar het CGVS hebben geen betrekking op uw asielrelaas en kunnen dan ook geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie. Het document betreffende de stopzetting van uw werkzaamheden voor de citizen council for human rights is eveneens niet van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen alsnog kan onderbouwen. Een document heeft immers slechts bewijswaarde indien het een geloofwaardig relaas ondersteunt, in casu quod non. Bovendien vermeldt dit document enkel dat u ontslaan bent, maar niet omwille van welke reden. Hierdoor kan het document uw relaas dus niet onderbouwen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer

bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. Ten aanzien van F.N. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde op 12 augustus 1984 te zijn geboren in Qandahar, Afghanistan en u bent een moslim van de soennitische streek. Uw familie reisde voortdurend over en weer naar Pakistan en nadat uw vader u trachtte uit te huwelijken in 1998 vluchtte u definitief naar Pakistan. Hier ging u aan de slag als secretaresse voor A.F.. Jullie begonnen een relatie en huwden in 2004. Zo verkreeg u de Pakistaanse nationaliteit. Op 23 mei 2005 werd jullie zoon S. geboren en op 25 december 2007 volgde jullie dochter A.. Uw man had echter reeds een vrouw en had haar op de hoogte gebracht van zijn tweede huwelijk en wanneer de familie van zijn eerste vrouw in 2006 te weten kwam dat hij in het geheim een tweede vrouw had genomen ontstond een conflict dat u de komende jaren zou blijven achtervolgen.

Op het moment dat de familie van de eerste vrouw van uw man jullie huwelijk ontdekte was uw man voor zaken in China. Ze belde hem op met het nieuws en vielen u lastig. Hierna ging u tijdelijk in Quetta wonen en uw man reisde van China door naar Thailand waar hij nog anderhalve maand verbleef zodat de gemoederen konden bedaren. In deze periode deed zijn eerste vrouw een zelfmoordpoging. Wanneer uw man terugkeerde naar Karachi werd hij ontvoerd door de oom van zijn eerste vrouw, enkele mensen van de MQM en de politie. Ze folterden hem en dwongen hem om van zijn eerste vrouw te scheiden. Hij gaf aan dat hij dit zou doen en u werd weer vrijgelaten. Hierna vervoegde hij u in Quetta. Hij kreeg eveneens een brief van de MQM met de boodschap dat hij uit de partij gezet werd. Ze beschreven hierbij niet echt de reden van hun beslissing, maar uw man wist dat dit onder druk was van de familie van zijn eerste vrouw. Ongeveer twee maanden na het uitbreken van het conflict met

de schoonfamilie van uw man verhuisde u met hem terug naar Karachi waar hij een handtassenzaak startte.

Aan het einde van 2007 ontstond het volgende conflict. U was toen zwanger van jullie dochter en wanneer u met hem naar het ziekenhuis ging voor een controle kwam u er de eerste vrouw van uw man en haar zus tegen. Niet veel later, klopte de politie bij uw huis aan wanneer uw man niet thuis was. U deed niet open en hierna vertrok de politie weer.

In 2008 begon uw man samen met zijn neef te handelen in edelstenen en hiervoor reisde hij geregeld heen en terug naar Thailand. Vanwege het conflict met de familie van zijn eerste vrouw besloot hij om ook voor de Citizen Council for Human Rights te werken, dit was een ngo. Zo lang hij voor deze organisatie werkte werd u ook met rust gelaten. In september 2009 kreeg u echter een nieuw probleem. Na een reis naar Thailand werd de neef van uw man immers gearresteerd en beschuldigd van drugsmokkel. Bij het onderzoek naar deze beschuldigingen werd u tevens vermeld als partner. U vermoedt dat de nonkel van de eerste vrouw van uw man die heel veel invloed heeft in Karachi er in geslaagd was een valse klacht tegen uw man en zijn neef in te dienen. Uiteindelijk heeft de neef van uw man schuld bekend, ook al had hij in feite niets te maken met drugsmokkel, en heeft hij verklaard dat uw man niets met de feiten te maken had. Hierdoor werd hij ook vrijgesproken. In die tijd had de nonkel van de eerste vrouw van uw man reeds een kopie van de klacht naar de Citizen Council for Human Rights gestuurd waardoor uw man er ontslagen werd. Gedurende het volledige proces rond de drugsmokkel bleef uw man voor de zekerheid in Thailand. Van zodra hij terug zou reizen naar Pakistan zou hij immers meteen gearresteerd worden. Wanneer de neef van uw man in 2010 veroordeeld werd tot een celstraf reisde uw man terug naar Pakistan. U woonde intussen in Lahore in het huis van een vriend en uw man vervoegde u.

In tussentijd had uw schoonvader onderhandeld met de nonkel van de eerste vrouw van uw man. Zij waren overeengekomen dat de schoonfamilie van uw man jullie met rust zou laten van zodra hij zou scheiden van zijn eerste vrouw en naar het buitenland zou verhuizen. Uw man vroeg vervolgens op 7 oktober 2010 de scheiding van zijn eerste vrouw aan en enkele maanden later werd zijn neef vervroegd vrijgelaten. Even later werd hij opgeroepen door de politie in Lahore. Hij ging mee omdat hij dacht dat het iets te maken had met jullie recente verhuis naar de stad. In het politiekantoor kwam hij echter te weten dat de nonkel van zijn eerste vrouw contact had met het politiekantoor in Lahore en dat hij daarom werd opgeroepen. De politieagent moedigde hem aan om te verhuizen en jullie vertrokken naar Rawalpindi, nabij Islamabad. Hier werd de identiteit van uw man ook geregistreerd waardoor zijn voormalige schoonfamilie weer op de hoogte gebracht zou worden van jullie verblijfplaats. Jullie besloten uiteindelijk dat jullie best konden terugkeren naar Karachi omdat jullie zich hier niet zouden moeten registreren. U leefde zo vanaf 2011 ondergedoken in Karachi. Uiteindelijk reisde uw man in 2012 naar Dubai om er werk te zoeken. Het visum liet echter niet toe om vrouw en kind mee te nemen waardoor u in Karachi achterbleef. In die periode werd een soort handgranaat naar jullie huis gegooid waardoor uw dochter doof werd aan een oor. Uw man keerde na deze aanslag terug naar Karachi. In maart 2013 kreeg uw man uiteindelijk een job te pakken in Saoedi-Arabië en in januari 2014 konden u en uw kinderen hem vervoegen. In 2015 overleed uw schoonmoeder. Uw man kon niet op haar begrafenis zijn, maar reisde later wel terug naar Pakistan om haar graf te gaan bezoeken. Hij reisde datzelfde jaar ook met enkele vrienden naar Europa.

In 2016 kreeg uw man te horen dat uw contract in Saoedi-Arabië werd beëindigd. Hij lichtte u hierover echter niet in, maar vertelde u dat hij heel veel verlof had gekregen. U deed vervolgens samen met uw man, twee kinderen, de neef van uw man en diens vrouw een rondreis door Pakistan, waaronder ook Karachi. In het begin van 2017 reisde u met uw gezin naar Europa. Hier vertelde uw man u dat hij geen job meer had. U wou hierna niet meer terug keren naar Pakistan en verkoos bij uw zus in Duitsland te gaan wonen. Uiteindelijk keerde jullie in maart 2017 toch terug naar Pakistan waar jullie onder meer Karachi, Lahore en Islamabad bezochten. In Karachi verbleven jullie in het huis van de neef van uw man. Op een avond wanneer u en uw gezin niet thuis waren kwamen er mensen naar het huis van de neef van uw man en die bedreigden hen met een geweer. Ze zeiden dat u niet mocht terugkeren naar Pakistan. Hierna trachtte de neef van uw man een klacht in te dienen bij de politie, maar die weigerde hier gevolg aan te geven van zodra ze de namen hoorden van de familie van uw eerste vrouw.

Uiteindelijk reisde uw man alleen naar Saoedi-Arabië om er nog wat zaken af te handelen. U zag het echter niet meer zitten om in Pakistan te verblijven en reisde op eigen houtje met de twee kinderen naar Duitsland. Het Schengen-visum van jullie Europa-reis was immers nog geldig. Uw man vervoegde u uiteindelijk en jullie deden er op 8 mei 2017 een asielaanvraag die op 14 november 2017 geweigerd werd. De situatie in het opvanghuis waar jullie verbleven was heel slecht en uw man dacht dat u meer kans had op een statuut van zodra hij het land verliet, dus daarom keerde hij op 6 januari 2018 terug naar Pakistan zonder uw medeweten. Hier verbleef hij in een hotel, maar de familie van de eerste vrouw van uw man kwam toch te weten waar hij verbleef. Hij werd ontvoerd door de politie en naar een plaats gebracht waar ook de oom van zijn eerste vrouw aanwezig was. Hij werd er mishandeld en bedreigd met

een slang. Ze benadrukten voortdurend dat hij niet mocht terugkeren naar Pakistan. Wanneer hij uitlegde dat hij het land weldra zou verlaten brachten ze hem terug naar zijn hotelkamer. Hij werd hier voortdurend bewaakt tot hij terugkeerde naar Duitsland. Hier kon hij u toch overtuigen om terug te keren naar Pakistan. Op 2 maart 2018 reisden jullie naar het leegstaande huis van een vriendin van u in Karachi. Uw man vertrok op 12 maart 2018 naar Dubai en liet u in Karachi achter. De familie van de eerste vrouw van uw man ontdekte echter waar u woonde en viel u lastig. Ze sloegen u en namen compromitterende foto's van u. Ze hebben u toen ook misbruikt. Ze dreigden deze foto's te verspreiden van zodra u nog terugkeerde naar Pakistan. U reisde vervolgens op 5 mei 2018 naar Dubai en uw twee kinderen volgden op 10 mei 2018.

Uiteindelijk reisden jullie allemaal op 20 juni 2018 naar Duitsland waar jullie op 22 juni 2018 een tweede asielaanvraag indienden. Deze aanvraag werd eveneens geweigerd op 4 juli 2018. Op 13 juli 2018 verlieten jullie Duitsland en jullie reisden door naar België waar jullie op 19 juli 2018 aankwamen. Op 24 juli 2018 diende u samen met uw man een verzoek om internationale bescherming in België in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde uw man de volgende originele documenten neer: "de geboortektes van uw kinderen met uw tweede vrouw, de akte van het huwelijk met uw tweede vrouw, uw belastingcertificaat, informatie betreffende de slangenbeet, de klacht die uw neef indiende tegen de familie van uw eerste vrouw, trein- en vliegtickets, facturen van hotels, twee e-mails gericht aan het CGVS. U legde tevens ook de kopieën van de volgende documenten neer: enkele bladzijden betreffende uw eerste en tweede asielaanvraag in Duitsland, de akte van de scheiding met uw eerste vrouw, extracten uit vier paspoorten van uzelf evenals uit de paspoorten van uw vrouw en kinderen, informatie over uw winkel van de Paktel-franchise, stopzetting van uw werkzaamheden voor de Citizen Council for Human Rights, de klacht en het verdict betreffende drugsmokkel, de ontslagbrief van het MQM, uw mailverkeer met uw advocaat in Duitsland en uw ontslagbrief van Saoedi-Arabië."

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een vrouwelijke tolk wenste om uw interview bij het CGVS af te leggen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u geïnterviewd in het bijzijn van een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten tweede dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen die uw echtgenoot F.A., in uw land van herkomst ondervond. Het verzoek van deze laatste werd echter door het CGVS bedrieglijk bevonden vanwege onderstaande redenen. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou hebben.

[...]

Wat betreft uw persoonlijke problemen, waarbij u misbruikt werd, toen uw echtgenoot afwezig was, dient te worden opgemerkt dat dit element voortbouwt op het uitgebreide relaas van uw man. Daar dit relaas zeer duidelijk ongeloofwaardig werd bevonden, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u deze problemen kende in het kader van uw echtgenoot zijn problemen met zijn voormalige schoonfamilie. U wist dit incident overigens ook op geen enkele manier te staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen

religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van het Genève, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een kopie van hun beider Pakistaanse identiteitskaarten (stukken 2 en 3) en een kopie van de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote (stuk 4).

Ter terechtzitting leggen verzoekers samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een originele huwelijksakte met vertaling, twee e-mailberichten van verzoeker aan zijn voormalige Duitse advocaat en een e-mailbericht van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij worden bedreigd door de familie van de eerste echtgenote van verzoeker, die een grote macht en invloed heeft in Pakistan. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen houden, zoals blijkt uit het voorleggen van slechts gedeeltelijke kopieën van hun paspoorten, het nalaten om de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote voor te leggen en het slechts gedeeltelijk voorleggen van documenten betreffende hun in Duitsland gevoerde asielprocedure (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (ii) hun verklaringen over de druk vanwege de ex-schoonfamilie van verzoeker om te scheiden en over het verbroken contact met zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk niet verzoenbaar zijn met de in Pakistan vigerende wetgeving met betrekking tot echtscheiding en het hoederecht over kinderen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); (iii) verzoekers meermaals heen-en-weer reisden van en naar Pakistan, ook nadat de beweerde problemen met de familie van de eerste echtgenote van verzoeker reeds zouden zijn begonnen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen; (iv) zij geen tastbaar en overtuigend bewijs voorleggen van de beweerde macht en invloed van de familie van de eerste echtgenote van verzoeker; (v) hun verklaringen over de beweerde valse beschuldiging van drugssmokkel onverzoenbaar zijn met de door hen dienaangaande voorgelegde documenten (zie map

'Documenten' in het administratief dossier); (vi) ook aan de overige voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht; (vii) de persoonlijke problemen van verzoekster kaderen in de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de familie van de eerste echtgenote van verzoeker, en bijgevolg eveneens ongeloofwaardig zijn; (viii) de problemen van verzoekster in Afghanistan geen bedreiging meer vormen daar zij intussen de Pakistaanse nationaliteit heeft verworven; en (ix) de overige door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoekers er in hun verzoekschrift niet in slagen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen houden, zoals blijkt uit het voorleggen van slechts gedeeltelijke kopieën van hun paspoorten, het nalaten om de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote voor te leggen en het slechts gedeeltelijk voorleggen van documenten betreffende hun in Duitsland gevoerde asielprocedure (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

*“Het CGVS kon immers vaststellen dat u essentiële informatie betreffende uw **identiteit en eerdere verblijfplaatsen** trachtte achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Zo kon u vooreerst niet ontegensprekelijk uw identiteit aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. Zo slaagde u er niet in om uw originele identiteitskaart voor te leggen. U verklaarde nochtans dat die thuis moest liggen en dat u ernaar ging zoeken, maar het CGVS heeft nooit een identiteitskaart van u ontvangen (CGVS man, p.9). U slaagde er bovendien niet in om een origineel paspoort voor te leggen. U beperkte zich hierbij immers tot zwart-wit kopieën van enkele selectieve bladzijden uit verschillende paspoorten die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit een analyse van de stempels in uw verschillende paspoorten dat u niet alle relevante bladzijden uit uw paspoorten voorlegde (zie overzicht stempels paspoorten in administratief dossier). Zo legde u van uw paspoort dat werd uitgegeven op 28 september 2006 slechts de eerste bladzijde evenals bladzijde 6 tot 33 neer. Ervan uitgaande dat u een over een standaard Pakistaans paspoort van 36 bladzijden beschikt, ontbreken hier dus zeven bladzijden. Voor frequente reizigers, zoals u, voorzien de Pakistaanse autoriteiten echter zelfs paspoorten met 100 bladzijden, hetgeen eventueel zou betekenen dat u 71 relevante bladzijden niet voorlegt (zie 'Requirement for MRP', Government of Pakistan Directorate General of Immigration & Passports in administratief dossier). Er kon hoe dan ook worden vastgesteld dat er verschillende visa en stempels in dit paspoort ontbreken. Zo bevatten de door u voorgelegde bladzijden geen visa voor uw reizen naar Thailand in januari 2009, 14 februari 2009, 14 maart 2009, 2 april 2009, 25 april 2009, 21 juni 2009, 12 juli 2009, 23 juli 2009 en 1 augustus 2009. Uw paspoort bevat immers wel een in- en uitreisstempel van deze reizen, maar een visum dat nodig is om deze reis legaal te doen en die u bij uw andere reizen naar Thailand telkens weer gebruikte, ontbreekt bij deze 9 reizen. De bladzijden die u voorlegt bevatten bovendien geen uitreisstempel van Thailand van uw reis in januari 2009. Het paspoort bevat verder een uitreisstempel van Pakistan op 27 juni 2009, gevolgd door een inreisstempel van 3 juli 2009 zonder dat er een inreisstempel van een ander land in deze periode werd toegevoegd. Ook van uw paspoort met het nummer KB143506 dat stempels van in 2006 bevat legt u slechts vier bladzijden voor, hetgeen onmogelijk alle relevante stempels kan bevatten. In dit paspoort ontbreekt zelfs de bladzijde met de identiteitsgegevens waardoor onmogelijk kan worden nagegaan of dit document u werkelijk toebehoort. Ook van het derde paspoort dat u voorlegt met het nummer A9299707 en dat stempels van 2012 en 2013 bevat laat u het na de bladzijde met de identiteitsgegevens neer te leggen en beperkt u zich tot het voorleggen van vier bladzijden. Hierbij kan eveneens ernstig worden betwijfeld of u alle relevante bladzijden voorlegde. Tot slot legt u van uw paspoort dat werd uitgegeven op 7 augustus 2013 slechts 14 bladzijden neer. Ook in dit document blijken verschillende stempels te ontbreken hetgeen er wederom op wijst dat u informatie die uit de ontbrekende bladzijden van uw paspoort blijkt tracht te verbergen. Zo bevat het document geen uitreisstempel van de Verenigde Arabische Emiraten terwijl het wel een inreisstempel voor dit land gedateerd op 26 februari 2015 bevat. Bovendien bevat dit paspoort een Pakistaanse uitreisstempel van 17 januari 2016 en een Franse inreisstempel van 6 mei 2016, maar ontbreken de stempels die uw verblijfplaatsen tussen januari en mei kunnen verantwoorden. Daarenboven blijken uit de paspoorten van uw vrouw en kinderen die werden uitgegeven op 14 en 15 mei 2013 eveneens verschillende bladzijden en stempels te ontbreken. Zo legt u van het paspoort van uw vrouw slechts dertien bladzijden neer, van uw zoon tien bladzijden en*

van uw dochter slechts vijf bladzijden. Hierbij bevat het paspoort van uw dochter een inreisstempel van Pakistan van 25 juni 2015 terwijl die in het paspoort van uw vrouw en zoon ontbreekt. De bladzijden uit de paspoorten van uw vrouw en dochter bevatten dan weer een uitreisstempel van Pakistan op 22 augustus 2015 die ontbreekt in het paspoort van uw zoon. Uit het document dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt ook duidelijk dat er meerdere verschillen zijn tussen de stempels in de paspoorten van uw vrouw en kinderen hetgeen er nogmaals op wijst dat u bladzijden met stempels tracht achter te houden van het CGVS (zie overzicht stempels paspoorten in administratief dossier). Alles wijst er immers op dat de ontbrekende pagina's uit uw paspoorten ook werkelijk informatie bevatten betreffende eerdere reizen en verblijfplaatsen. Op die manier bent u er tevens niet in geslaagd om op ontegensprekelijke wijze aan te tonen dat u zich in Pakistan bevond ten tijde van het door u uiteengezette vervolgingsrelaas. Het moedwillig achterhouden van documentatie die uw eerdere verblijfplaatsen kan staven wijst bovendien op een gebrek aan medewerking. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees reeds ernstig ondermijnd.

Daarnaast kon worden vastgesteld dat hoewel u tal van documenten neerlegde ter staving van uw asielaanvraag, **u de meest essentiële documenten niet of niet volledig wist voor te leggen**. Zo slaagde u er niet in om de **huwelijksakte** van het huwelijk met uw eerste vrouw voor te leggen. Dit document bevat nochtans essentiële informatie betreffende de gronden waarop een scheiding kan worden aangevraagd of welke bruidsschat werd betaald en is dus bijzonder relevant bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat een Pakistaanse huwelijksakte de zogenaamde clause 18 kan bevatten waardoor de vrouw dezelfde rechten krijgt als de man bij de aanvraag van een scheiding hetgeen haar dus in staat stelt zelf een scheiding aan te vragen op dezelfde gronden als haar man dat kan (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 in administratief dossier). Het al dan niet bestaan van de toevoeging van de clause 18 aan de huwelijksakte van het huwelijk met uw eerste vrouw is dus van groot belang in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aangezien het een heel ander licht kan werpen op uw relaas. Uw bewering dat u dit document niet kan voorleggen aangezien uw eerste vrouw dit document bezit kan hierbij niet overtuigen (CGVS man, p.9). Voor het aanvragen van uw scheiding moest dit document immers worden geraadpleegd waardoor u op zijn minst over een kopie ervan zou moeten beschikken.

Ook wat betreft uw **asielprocedure in Duitsland** legde u slechts een beperkt deel van de informatie neer. De documenten betreffende deze procedure die u neerlegt zijn immers genummerd en u legt niet alle bladzijde hiervan voor. Het CGVS ontving het volledige asielaanvraag dossier van u en uw vrouw rechtstreeks van de Duitse autoriteiten waarin onder meer tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw uiteengezet werden. Deze documenten legde u waarschijnlijk dus niet geheel toevallig niet voor bij het CGVS. Zo verklaarde uw tweede vrouw tijdens de Duitse asielprocedure, in tegenstelling tot u, dat er sinds 2012 geen vervolging meer was van u en uw familie en dat u na de scheiding wel nog contact had met uw eerste vrouw terwijl u beweerde dat dit contact eindigde in 2006 (zie *In Bescheid in dem Asylverfahren des Faisal, Nooria, 16/11/2017, p.3, 4; CGVS man, p.11*).

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat u meermaals essentiële informatie heeft achtergehouden van het CGVS, hetgeen wijst op een absoluut gebrek aan medewerking en waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnd wordt."

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat zij een kopie van hun beider Pakistaanse identiteitskaarten bij hun verzoekschrift voegen. Tevens merken zij op dat de commissaris-generaal contact opnam met de Duitse asielinstanties en dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat hun identiteitsgegevens in strijd zouden zijn met hetgeen zij in Duitsland hebben verklaard. Zij stellen ook dat hun paspoorten door de Duitse asielinstanties werden afgenomen, hetgeen volgens hen ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Het is voor hen niet duidelijk waarom de commissaris-generaal hun paspoorten niet heeft opgevraagd bij de Duitse asielinstanties. Tevens wijzen zij erop dat zij een kopie van de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote bij hun verzoekschrift voegen. Ter terechtzitting leggen zij een originele versie en een vertaling van deze huwelijksakte neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Aangezien de commissaris-generaal het asielaanvraag dossier van verzoekers van de Duitse asielinstanties ontving, is het volgens hen irrelevant dat zij zelf slechts een beperkt deel informatie hierover neerlegden. Zij merken op dat de commissaris-generaal slechts één tegenstrijdigheid uit dit Duitse asielaanvraag dossier bevestigt en dat geen andere tegenstrijdigheden werden vastgesteld, hetgeen volgens hen "een aanwijzing kan zijn dat verzoekers wel degelijk een vrees koesteren".

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for*

Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Waar verzoekers lijken te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoekers gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas op coherente wijze toe te lichten.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers slechts kopieën van een beperkt aantal bladzijden van hun paspoorten voorlegden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Terecht stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vast dat hierdoor het vermoeden ontstaat dat verzoekers bewust bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen houden, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vluchtrelaas. Uit het voorgaande blijkt immers dat het in de eerste plaats aan verzoekers zelf toekomt om de asielinstanties alle nodige informatie te verschaffen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. Waar verzoekers stellen dat uit hun verklaringen en uit de informatie in het administratief dossier (met name hun Duitse asioldossiers – zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat hun paspoorten door de Duitse asielinstanties werden afgenomen, kan slechts worden vastgesteld dat nergens uit blijkt dat verzoekers hun paspoorten ondertussen niet zouden hebben teruggekregen van de Duitse asielinstanties (deze bevinden zich alleszins niet in de Duitse asioldossiers van verzoekers die aan de Belgische asielinstanties werden overgemaakt (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)), temeer daar verzoeker na de weigeringsbeslissing van de Duitse asielinstanties inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming naar Pakistan terugreisde om nadien opnieuw naar Duitsland te reizen. Hoe dan ook doen deze vaststellingen geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers slechts gedeeltelijke kopieën van hun paspoorten voorleggen aan de Belgische asielinstanties. Verzoekers laten na enigszins *in concreto* te verduidelijken en/of te vershoneren waarom zij slechts gedeeltelijke kopieën van hun paspoorten voorleggen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat wanneer zij van hun paspoorten kopieën (laten) maken, het volledige paspoort wordt gekopieerd, zodat kan worden verwacht dat zij een volledige kopie van hun paspoorten zouden voorleggen in het kader van onderhavige verzoeken om internationale bescherming, *quod non*. Waar verzoekers aanvoeren dat uit hun Duitse asioldossiers blijkt dat zij in Duitsland en in België telkens dezelfde identiteitsgegevens hebben opgegeven, dient erop gewezen dat dit op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat verzoekers klaarblijkelijk informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen trachten te houden. Bovendien leggen verzoekers geen originele identiteitsdocumenten voor. De door hen voorgelegde paspoorten zijn, zoals hiervoor reeds uitgebreid aan bod kwam, slechts gedeeltelijke kopieën. Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 2 en 3) dient opnieuw vastgesteld dat dit slechts kopieën betreffen. De bewijswaarde van kopieën is, wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, slechts gering. De kaart met betrekking tot verzoeker is bovendien een kaart voor "*Overseas Pakistan*" in het kader van zijn verblijf in Saoedi-Arabië. Deze kaart vermeldt nergens waar en/of wanneer ze werd afgeleverd en/of wat de geldigheidsduur ervan is. Als zodanig volstaan deze kaarten evenmin om verzoekers identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Het loutere feit dat zij in België dezelfde identiteitsgegevens opgaven als in Duitsland doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekers verder de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote voorleggen (verzoekschrift, stuk 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 7), laten zij na *in concreto* uiteen te zetten waarom

zij deze huwelijksakte niet eerder konden voorleggen en op welke wijze zij alsnog deze huwelijksakte konden bekomen. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn ex-echtgenote deze huwelijksakte had en dat hij zelf niets meer van dit huwelijk heeft (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Hoe dan ook bewijst deze huwelijksakte enkel dat de personen vermeld op de akte in het huwelijk zijn getreden, doch staaft geenszins de problemen van verzoeker met zijn ex-schoonfamilie. De Raad stelt tevens vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Aldus is dit stuk niet van aard op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal de volledige Duitse asioldossiers van verzoekers heeft ontvangen van de Duitse asielinstanties zodat het niet (langer) relevant is dat verzoekers zelf slechts een gedeelte van deze dossiers voorlegden, dient verwezen naar hetgeen hiervoor werd gesteld in verband met de medewerkingsplicht die in beginsel op verzoekers rust en de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal. Dat verzoekers slechts een gedeelte van hun Duitse asioldossiers aan de Belgische asielinstanties voorlegden, is dan ook wel degelijk relevant en een bijkomende indicatie voor het vermoeden dat zij informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen trachten te houden. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht opmerkt blijkt uit deze Duitse asioldossiers dat er in Duitsland sprake was van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van beide verzoekers. De Raad merkt dienaangaande op dat het feit dat verzoekers in Duitsland reeds tweemaal een weigeringsbeslissing kregen met betrekking tot hun verzoeken om internationale bescherming aldaar, tevens een negatieve indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat verzoekers in het kader van onderhavige verzoeken om internationale bescherming in België voorhouden.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers verklaringen over de druk vanwege de ex-schoonfamilie van verzoeker om te scheiden en over het verbroken contact met zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk niet verzoenbaar zijn met de in Pakistan vigerende wetgeving met betrekking tot echtscheiding en het hoederecht over kinderen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier):

*“**Ten tweede** kon worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de in Pakistan vigerende wetgeving. U verklaarde namelijk dat de familie van uw eerste vrouw u onder druk heeft gezet om een scheiding van uw eerste vrouw aan te vragen en dat u sinds de scheiding geen contact meer heeft met uw kinderen (CGVS man p.16-18). Beide verklaringen blijken echter weinig aannemelijk gezien de Pakistaanse wetgeving betreffende polygamie, scheidingen en hoederecht. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er voor Pakistaanse vrouwen een aantal manieren bestaan om zelf een scheiding aan te vragen. Een van die gronden werd reeds eerder aangehaald en betreft de toevoeging van de **clausule 18** aan de huwelijksakte op basis waarvan de vrouw de zelfde rechten heeft als de man in het kader van een scheidingsaanvraag (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 in administratief dossier). Aangezien u de huwelijksakte van uw eerste huwelijk niet voorlegt kan niet worden uitgesloten dat deze huwelijksakte dergelijke clausule bevatte waardoor uw vrouw zelf het recht had om van u te scheiden en u bijgevolg niet onder druk moest gezet worden om van haar te scheiden. Daarnaast kan een vrouw volgens de Muslim Family Law Ordinance van 1961 ook **toestemming tot echtscheiding vragen wanneer hun echtgenoot zonder haar toestemming een tweede vrouw huwt**. In dit geval heeft de eerste vrouw tevens recht op haar bruidsschat en loopt de man het risico op een gevangenisstraf (zie 'COI Focus Pakistan: Polygamie, cedoca, 6 mei 2019 en 'Pakistan: Practice of polygamy', Immigration Refugee Board of Canada, 18 december 2013 in administratief dossier). Aangezien u meermaals duidelijk verklaarde dat uw eerste vrouw geen toestemming had gegeven voor uw tweede huwelijk had zij dus zeker de mogelijkheid om zelf een scheiding aan te vragen (CGVS man, p. 10, 14). De enige factor die uw vrouw nog zou kunnen verhinderen om zelf een scheiding aan te vragen is een eventuele slechte socio-economische situatie (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 en 'Refugee women and domestic violence: country studies', Refugee Women's Resource Project, september 2001 in administratief dossier). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt echter dat uw eerste vrouw zich in een bijzonder goede socio-economische situatie bevond en kon rekenen op de steun van haar familie. Uw schoonfamilie had immers aanzienlijke financiële middelen aangezien ze mede-eigenaars konden worden van uw winkel in de Paktel franchise (CGVS man, p.12). U verklaarde bovendien zelf dat de familie van uw eerste vrouw een rijke en invloedrijke familie was met veel connecties (CGVS man, p.14, 21). Uw eerste vrouw had bijgevolg voldoende mogelijkheden om zelf een*

scheiding aan te vragen en er is dan ook geen reden waarom haar familie u onder druk moest zetten om een scheiding aan te vragen.

Wat betreft het **hoederecht over de kinderen** blijkt dan weer uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de moeder over het hoederecht beschikt tot de zoon zeven jaar oud is en de dochter de pubertijd heeft bereikt (zie 'COI Focus Pakistan: Situatie van gescheiden vrouwen', cedoca, 6 mei 2019 in administratief dossier). Aangezien uw dochter uit uw eerste huwelijk geboren is in 1998 en uw twee zonen uit uw eerste huwelijk geboren zijn in 2000 en 2005 heeft u respectievelijk sinds ongeveer 2012, 2007 en 2012 het hoederecht over uw kinderen (zie verklaringen DVZ). Uw bewering dat u hen niet kon zien ook al had u hier wel het recht toe komt dan ook weinig aannemelijk over. Eens te meer daar uw tweede vrouw in het kader van jullie asielprocedure in Duitsland aangaf dat u wel nog contact had met uw eerste vrouw (zie In Bescheid in dem Asylverfahren des Faisal, Nooria, 16/11/2017, p.4).

De vaststellingen dat uw vrouw zelf een scheiding kon aanvragen en dat u als vader hoederecht had, staan rechtlijnig tegenover uw bewering te zijn gedwongen om van uw vrouw te scheiden en nooit meer contact te hebben gehad met uw kinderen in levende lijven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook reeds in ernstige mate ondergraven."

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het voor hen een raadsel is hoe de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de "clausule 18" ook in de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote zou zijn opgenomen. Zij wijzen erop dat uit de informatie dienaangaande blijkt dat het bestaan van een dergelijke overeenkomst in de huwelijksakte moet worden vermeld, dat bij de meeste huwelijken de "clausule 18" wordt geschrapt en dat indien een "clausule 18" in de huwelijksakte werd ingevoegd de echtgenote dezelfde rechten heeft als de echtgenoot "*indien hij talaq zou inroepen*". Inzake het hoederecht van verzoeker over zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk volhardten verzoekers in hun eerdere verklaring dat hij deze kinderen niet kon zien "*ook al had hij het recht op*". Dat verzoekster in Duitsland verklaarde dat verzoeker nog wel contact had met zijn eerste echtgenote, impliceert volgens hen niet "*dat het hoederecht effectief zou worden uitgevoerd*". Zij benadrukken "*dat er in Pakistan een verschil bestaat tussen theorie en praktijk*".

Uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat wanneer een Pakistaanse huwelijksakte een zogenaamde "clausule 18" bevat, de echtgenote ingeval van een echtscheiding dezelfde rechten heeft als een echtgenoot. Als zodanig is het van groot belang na te gaan of *in casu* de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote al dan niet een dergelijke clausule bevat. In dat geval komt immers de geloofwaardigheid van de beweerdte druk die door de familie van deze eerste echtgenote op verzoeker zou zijn gelegd om van deze eerste echtgenote te scheiden op de helling te staan. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift nalaten *in concreto* te verduidelijken of de huwelijksakte van verzoeker met zijn eerste echtgenote al dan niet een dergelijke "clausule 18" bevat. Uit de vertaling van de huwelijksakte (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt op het eerste gezicht dat geen "clausule 18" werd opgenomen. Dienaangaande dient er echter eveneens op gewezen dat uit de vertaling evenmin blijkt hoe en of de bruidsschat van 501 roepies al dan niet werd betaald. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoekers nalaten *in concreto* uiteen te zetten waarom zij nooit eerder deze huwelijksakte voorlegden en op welke wijze zij alsnog deze huwelijksakte konden bekomen (zie *supra*). Bovendien blijkt uit de voorgelegde huwelijksakte op zich niet dat verzoekers problemen zouden kennen met de familie van de eerste echtgenote van verzoeker.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dat, los van een zogenaamde "clausule 18" in de huwelijksakte, een echtgenote hoe dan ook toestemming tot echtscheiding kan vragen wanneer haar echtgenoot zonder haar toestemming een tweede echtgenote huwt, zoals *in casu* in hoofde van verzoeker volgens zijn beweringen het geval zou zijn geweest. Waar in een dergelijk geval een eventuele slechte socio-economische situatie het vragen van een echtscheiding zou kunnen bemoeilijken, dient vastgesteld dat verzoekers *in casu* zelf verklaarden dat de familie van de eerste echtgenote van verzoeker rijk en invloedrijk was, zodat de socio-economische situatie van deze eerste echtgenote van verzoeker voor haar bezwaarlijk als een hinderpaal zou kunnen worden beschouwd om de echtscheiding te vragen.

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) dat volgens de vigerende Pakistaanse wetgeving de moeder het hoederecht heeft tot de zoon zeven jaar oud is en tot de dochter de puberteit bereikt, hetgeen betekent dat verzoeker *in casu* over het hoederecht over zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk zou beschikken. Dit is dan ook niet verzoekenbaar met zijn bewering dat hij deze kinderen niet meer zou hebben gezien. Dat verzoekster in het kader van haar Duitse asielprocedure verklaarde dat verzoeker wel degelijk nog contact had met zijn eerste echtgenote, vormt een bijkomende indicatie voor de ongelooftwaardigheid van zijn bewering dat hij met

deze kinderen uit zijn eerste huwelijk geen contact meer zou hebben. In hun verzoekschrift komen zij dienaangaande niet verder dan te volharden in hun verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar zij stellen “*dat er in Pakistan een verschil bestaat tussen theorie en praktijk*”, komen zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering, die zij allerminst *in concreto* uitwerken en/of staven middels enig objectief stuk.

2.3.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers meermaals heen-en-weer reisden van en naar Pakistan, ook nadat de beweerde problemen met de familie van de eerste echtgenote van verzoeker reeds zouden zijn begonnen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen:

*“De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt **ten derde** ondermijnd door het gedrag dat u stelde gedurende de twaalf jaar dat u zagezegd vervolgd werd. In deze periode **reisde u immers zodanig veel over en weer naar Pakistan dat er kan aangenomen worden dat u geen vrees koesterde in uw land van herkomst**. Indien u immers een gegronde vrees voor vervolging in Pakistan kende, zou het onwaarschijnlijk zijn, dat u nadat u een veilig derde land bereikte, zou terugkeren naar het land waar u de vervolging vreesde. U deed dit echter zelfs meermaals. Zo is het vooreerst opvallend dat u zes jaar en verschillende vervolgingsfeiten afwachtte alvorens Pakistan voor een lange periode te verlaten. Voor uw vertrek naar de Verenigde Arabische Emiraten in 2012 werd u naar eigen zeggen immers gefolterd, uw zaak werd gesloten, u werd uit de MQM gezet, u werd lastig gevallen door de politie en valselijk beschuldigd van drugssmokkel (CGVS man, p.16-19). Dat u ondanks al deze vormen van vervolging gedurende zes jaar in Pakistan, en zelfs in Karachi waar uw eerste vrouw en haar familie leefden, bleef wonen, houdt dan ook geen steek (CGVS man, p.11). Uw bewering dat u zich nergens elders in Pakistan kon vestigen omdat u zich telkens moest registreren wanneer u verhuisde waardoor de familie van uw eerste vrouw altijd weer ontdekte waar u was, kan niet overtuigen (CGVS man, p.18). Dat u zich moest registreren wanneer u zich elders vestigde wordt hierbij niet betwijfeld, maar in dit kader kan ook worden aangenomen dat wanneer u zich registreerde in bijvoorbeeld Lahore, u zich ook in Karachi opnieuw zou moeten registreren hetgeen de familie van uw eerste vrouw eveneens zou alarmeren. Hoe dan ook was de kans op een confrontatie met de familie van uw eerste vrouw veel groter in Karachi waar zij woonden, dan elders in het land. U heeft dus geen verklaring kunnen bieden waarom u al die jaren grotendeels in Karachi verbleef.*

Uw bewering dat u een tijdje met rust gelaten werd omdat u voor een ngo werkte, kan eveneens niet overtuigen. U kon immers nauwelijks iets over deze organisatie vertellen en beschreef heel algemeen dat deze op heel veel vlakken actief was, hetgeen weinig doorleefd overkomt (CGVS man, p.12). Bovendien heeft u deze ngo niets over uw problemen verteld waardoor zij u onmogelijk bescherming konden bieden (CGVS vrouw, p.9; CGVS man, p.12-13). U bent er dus niet in geslaagd om een verklaring te bieden voor uw verblijf van zes jaar in Karachi, ondanks de zogenaamde ernstige vervolging die u ervaarde. Het gedrag dat u stelde wanneer u uiteindelijk in 2012 naar Dubai reisde, houdt eveneens geen steek. U liet toen immers uw vrouw en kinderen alleen achter in Karachi, de plaats waar jullie zogenaamd al zodanig veel problemen hadden gekend (CGVS man, p.7).

Zelfs nadat u er in slaagde om naar Saoedi-Arabië te reizen en uw tweede vrouw en twee kinderen naar daar over te brengen en jullie dus een veilig verblijf hadden bekommen, reisden u en uw gezinsleden toch nog verschillende keren over en weer naar Karachi in Pakistan zonder dat jullie hier enige verplichting toe hadden. Uit de uittreksels van de paspoorten die u voorlegt blijkt immers dat uw vrouw en kinderen tussen 22 mei 2015 en 13 april 2017 minstens zes keer over en weer reisden naar Pakistan (zie overzicht stempels paspoorten in administratief dossier). Uit diezelfde stempels blijkt eveneens dat uw vrouw en kinderen in Pakistan leefden terwijl u met vrienden door Europa reisde. Gezien het beperkte aantal bladzijden die u van de paspoorten van uw vrouw en kinderen voorlegde, werd hierbij uitgegaan van de logische veronderstelling dat uw vrouw en kinderen steeds samen reisden waardoor een stempel in een van de drie paspoorten eveneens geldt voor de andere twee. In het kader van uw asielrelaas is er echter geen enkele reden waarom uw vrouw en kinderen veiliger zouden zijn in Pakistan waar u reeds tien jaar vervolgd werd, dan in Saoedi-Arabië waar u een stabiel bestaan kende. Uit de uittreksels van uw eigen paspoorten blijkt eveneens dat u meer dan drie keer over en weer reisde naar Pakistan in de periode van januari 2016 tot januari 2018. Een van deze reizen betrof zelfs een rondreis door Pakistan met het hele gezin van 4 maart tot 13 april 2017 waarbij u vrijwillig verschillende plaatsen bezocht. Een plezierreisje met de familie kan echter onmogelijk verenigd worden met de door u aangehaalde vrees. Eens te meer aangezien u verklaarde dat u ten tijde van uw rondreis door Pakistan wist dat een terugkeer naar Saoedi-Arabië onmogelijk was omdat u er uw job verloor (CGVS man, p.4-5). Dat u minstens drie keer en uw gezin minstens zes keer terugreisde naar Karachi zonder hier enig gegronde reden voor te hebben kan onmogelijk vereenzelvigd worden met de door u aangehaalde vrees en dit gedrag bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw vreemde reisgedrag eindigde overigens niet na de rondreis door Pakistan. U nam uw gezin immers vervolgens mee voor een reis door Europa (CGVS man, p.4-5). Op dat moment wist u perfect dat u niet zou kunnen terugkeren naar Saoedi-Arabië en uw vrouw was hier intussen ook van op de hoogte (CGVS man, p.9). Gezien de vervolging die u en uw gezin herhaaldelijk hadden meegemaakt en uw gebrek aan een legale verblijfplaats in Saoedi-Arabië zou verwacht kunnen worden dat u van uw reis door Europa gebruik zou maken om er meteen bescherming te zoeken, maar dit deed u niet. Integendeel, u reisde simpelweg met uw hele gezin terug naar Karachi waar u al deze problemen gekend zou hebben (CGVS man, p.9). Zelfs nadat u besloot om Pakistan definitief te verlaten en bescherming te zoeken in Duitsland liet u het niet na om toch weer terug te keren naar Karachi. U keerde immers na de weigeringsbeslissing met uw vrouw en kinderen nogmaals terug naar Karachi in de plaats van eerst verdere procedures in Duitsland te doorlopen (CGVS man, p.7; CGVS vrouw, p.11). Dat u danig veel terug reisde naar Pakistan waar u zogenaamd uw leven en dat van uw familieleden vreest tart alle verbeelding en bewijst nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen."

Waar verzoekers dienaangaande stellen dat de commissaris-generaal hun vrees voor vervolging naar de toekomst toe dient te beoordelen, dient erop gewezen dat verzoekers hun voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken. *In casu* beweren verzoekers dat zij worden bedreigd door de familie van de eerste echtgenote van verzoeker. Aangezien echter, zoals blijkt uit de pertinente motivering in de bestreden beslissingen (zie *supra* en *infra*), geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde vervolgingsfeiten, kan evenmin worden aangenomen dat zij in de toekomst omwille van deze beweerde problemen een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen.

Voor het overige komen verzoekers niet verder dan te volharden in hun eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal ("*Ten onrechte twijfelt de verwerende partij over verzoekers tewerkstelling. De motieven hieromtrent in de bestreden beslissingen kunnen verzoekers niet volgen.*"), hetgeen op zich echter niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissingen, zoals hiervoor geciteerd. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

Waar verzoekers nog stellen als volgt in hun verzoekschrift: "*Uit het relaas van verzoekers blijkt toch dat ze in Saoedi-Arabië hebben verbleven en vervolgens zijn doorgereisd naar Europa.*", dient erop gewezen dat nergens wordt getwijfeld aan het feit dat verzoekers naar Saoedi-Arabië en naar Europa reisden. Op zich doet dit echter geen afbreuk aan de hiervoor geciteerde pertinente motieven uit de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat verzoekers meermaals heen-en-weer reisden van en naar Pakistan, terwijl er reeds sprake was van de beweerde problemen met de familie van de eerste echtgenote van verzoeker, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat (i) verzoekers geen tastbaar en overtuigend bewijs voorleggen van de beweerde macht en invloed van de familie van de eerste echtgenote van verzoeker; (ii) verzoekers verklaringen over de beweerde valse beschuldiging van drugssmokkel onverzoenbaar zijn met de door hen dienaangaande voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); en (iii) ook aan de overige voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht:

*"Tot slot dient te worden vastgesteld dat u naast uw herhaaldelijke pogingen om informatie achter te houden van het CGVS, het enorme contrast tussen de Pakistaanse familiewetgeving en uw verklaringen en uw herhaaldelijke reizen naar Pakistan die allen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen reeds duidelijk aantonen, u **wat betreft de concrete vervolging die u heeft ervaren eveneens geen geloofwaardige verklaringen aflegde** waardoor de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals bevestigd wordt.*

*Zo heeft u allereerst **op geen enkele wijze weten te bewijzen dat de familie van uw eerste vrouw danig invloedrijk waren** dat ze in heel Pakistan connecties hadden en u zo het leven zuur konden maken. Hierbij betwijfeld het CGVS niet dat het een welvarende familie betrof, maar niet alle welvarende families zijn in staat om de politie in alle provincies om te kopen zodat ze meteen op de hoogte gebracht te worden van personen die zich hier registreren of om de nationale Anti-Narcotics Force om te kopen zodat ze iemand valselijk van drugssmokkel beschuldigen. U bent er niet in geslaagd om aan te tonen dat de familie van uw eerste vrouw tot een dergelijke invloedrijke en machtige familie behoort. Er kan nochtans verwacht worden dat u van een familie die er in slaagt om mensen om te kopen op alle niveaus en doorheen heel Pakistan toch enig bewijs kan voorleggen, in casu quod non. U beweerde bovendien dat de familie goede banden had met de burgemeester van Karachi en veel gebouwen bezat, hetgeen toch te staven moet zijn (CGVS man, p.16, 21). U kon overigens nauwelijks motiveren waar de familie van uw eerste vrouw hun welvaart vandaan haalde. U beperkte zich immers tot de vage verklaring dat zij een band hadden met de burgemeester en dat ze gebouwen bezaten, hetgeen weinig*

concreet is (CGVS man, p.6, 21). Daarenboven is het zeer vreemd dat een familie die danig invloedrijk is zoals u beweert u gedurende twaalf jaar lastig valt, maar nooit hun bedreigingen uitvoerden. U had immers reeds bij de scheiding in 2010 beloofd Pakistan te verlaten en nooit meer terug te keren en toch deed u dit meerdere malen. De familie van uw eerste vrouw was hier bovendien van op de hoogte, want u werd zelfs nog gefolterd met een slang in januari 2018 (CGVS man, p.14-21). Toch lieten ze u telkens weer met een waarschuwing gaan, hetgeen weinig aannemelijk is (CGVS man, p.14-21).

Ook uw verklaringen betreffende **de valse beschuldiging van drugsmokkel** konden niet overtuigen. Zo dient te worden vastgesteld dat u wat betreft **de beschuldigingen van drugsmokkel ten aanzien van u en van uw neef** niet alle relevante juridische documenten heeft voorgelegd. U legt immers enkel juridische documenten neer van de vervolging van uw neef, waarin uw naam vermeld wordt, maar u laat het hierbij na om de documenten die uw persoon betreffen voor te leggen. Verder blijkt uit de vertaling van de klacht tegen uw neef immers dat u ook gearresteerd werd, hetgeen volledig in strijd is met uw verklaringen. In dit document wordt immers vermeld dat "on preliminary investigation both the accused persons (1) Faisal Adam [...] (2) Emanuel Nigerian national [...]. All the above mentioned accused persons arrested" (zie Vertaling document 11 in administratief dossier). Hieruit kan worden afgeleid dat u hiervan dan ook documenten kan voorleggen, in casu quod non. U liet het overigens na om zelf enige melding te maken van deze arrestatie en beweerde zelfs dat u in deze periode niet in Pakistan, maar in Thailand verbleef (CGVS man, p.17). Uw bewering dat u werd vrijgesproken wist u eveneens niet te staven, terwijl ook hiervan eveneens bewijsmateriaal moet bestaan. Het verdict betreffende uw neef bevat immers uw naam niet en kan uw relaas dus niet staven. U gaf tijdens het interview bij het CGVS aan dat u kon verklaren waarom uw naam in het document ontbreekt en u verwees naar uw verblijf in Thailand in deze periode (CGVS man p.17). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Uw verblijf in het buitenland heeft namelijk geen invloed op een juridische procedure. U kan immers ook bij verstek veroordeeld worden. Bovendien wijst alles erop dat u zich in de periode van het proces wel in Pakistan bevond. Het door u voorgelegde document stelt immers dat u gearresteerd werd. Bovendien bevatten de uittreksels van uw paspoorten geen stempels van de periode van 7 augustus 2009, wanneer u een uitreisstempel van de Thaise autoriteiten in uw paspoort kreeg, tot en met 18 april 2012, wanneer u een visum voor de Verenigde Arabische Emiraten verkreeg. Aangezien uw neef werd gearresteerd op 12 september 2009 en het verdict in zijn dossier in april 2010 viel bent u er dus absoluut niet in geslaagd om aan te tonen dat u gedurende het volledige proces dat tegen uw neef liep in Thailand verbleef. Ook de vaststelling dat u hierna weer vrijelijk naar het buitenland kon reizen, ondermijnt verder uw bewering dat u betrokken geweest zou zijn in een strafrechtelijk onderzoek.

Het CGVS acht bovenstaande motivatie voldoende om de volledigheid van uw verklaringen als ongeloofwaardig te beschouwen. Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat ook uw verklaringen betreffende de andere vervolgingen niet konden overtuigen, hetgeen bovenstaande appreciatie nogmaals bevestigt. Zo is uw ontvoering door de politie en leden van de MQM in 2006 volledig onaannemelijk aangezien u twee maanden na dit voorval al terugkeerde naar Karachi (CGVS man, p.16). Ook uw uitsluiting van de MQM is weinig overtuigend (CGVS man, p.13). U heeft immers niet eens aangetoond dat u ooit lid was van deze partij. Het document van uw ontslag dat u voorlegt is overigens eenvoudig na te maken en heeft zo geen enkele bewijswaarde. Bovendien bevat dit document geen reden voor uw ontslag, waardoor het geen verband kan aantonen met de door u aangehaalde problemen. Ook uw verklaringen betreffende het bezoek van de politie aan uw huis wanneer u niet thuis was, is weinig aannemelijk (CGVS vrouw, p.9). Hierbij is het immers vreemd dat het zich slechts tot een bezoek beperkte en dat het onderzoek hierna niet werd verdergezet. U heeft bovendien geen bewijs dat dit bezoek iets te maken heeft met de door u uiteengezette problemen. Ook wat betreft de bom die nabij uw huis ontplofte beperkt u zich tot naakte beweringen (CGVS man, p.19). Hierbij dient er wederom op gewezen worden dat u ook na deze gebeurtenis herhaaldelijk terugkeerde naar Pakistan hetgeen de ernst van de door u aangehaalde feiten op zijn minst ernstig ondergraaft. U haalde verder ook de klacht aan die uw neef tegen de familie van uw eerste vrouw zou hebben ingediend, maar dit document kan niet overtuigen (CGVS man, p.19-20). Het document betreft immers slechts een weergave van uw verklaringen dat op geen enkele wijze als aangetoond kan beschouwd. Bovendien is dit document handgeschreven en eenvoudig na te maken. Verder beweerde u dat u na uw soloterugkeer uit Duitsland gemarteld werd door de familie van uw eerste vrouw (CGVS man, p.15). Ook deze verklaring blijkt volstrekt ongeloofwaardig. Over deze marteling kan u immers nauwelijks vertellen (CGVS man, p.15). Zelfs de slang die u zou gebeten hebben en waarvoor u behandeld werd kon u niet beschrijven (CGVS man, p.21). Hierbij is het overigens bijzonder vreemd dat deze mensen u eerst op gruwelijke wijze zouden folteren om u vervolgens vriendelijk terug naar uw hotel te brengen (CGVS man, p.15). De foto's die u voorlegt die de bijtwonden van de slang zouden moeten voorstellen kunnen uw relaas eveneens niet staven. De foto kan immers eender wie toebehoren daar uw gezicht niet getoond wordt op de foto. Het is overigens onmogelijk om na te gaan of de wonde op de foto ook werkelijk een slangenbeet is of niet. Ook het medisch document dat u in verband met

dit voorval voorlegde kan door eender wie zijn ingevuld. Bovendien wordt in het document vermeld dat u zelf aangaf dat het om een slangenbeet ging, maar deze vaststelling werd niet bevestigd. Er wordt immers enkel vermeld dat u twee wonden had op uw been. Uw mailverkeer met uw advocaat in Duitsland kan uw verklaringen eveneens niet bevestigen daar het slechts uw verklaringen weergeeft die niet onderbouwd werden. Deze e-mails hebben dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter. Gezien de herhaaldelijk vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan het bezoek van de oom en broer van uw eerste vrouw en de twee politieagenten aan uw tweede vrouw (CGVS man, p.11; CGVS vrouw, p.14)."

Waar verzoekers dienaangaande in hun verzoekschrift aanvoeren dat de motivering dat zij niet bewijzen dat de familie van de eerste echtgenote van verzoeker zodanig invloedrijk is dat zij in heel Pakistan connecties hebben niet te rijmen valt met de motivering dat de eerste echtgenote van verzoeker een goede socio-economische situatie kent en kon rekenen op de steun van haar familie die rijk en invloedrijk is met veel connecties, dient erop gewezen dat deze motieven zijn gebaseerd op de eigen verklaringen van verzoekers. In zoverre bovendien wordt aangenomen dat de familie van de eerste echtgenote van verzoeker rijk en invloedrijk is, betekent dit niet dat zomaar kan worden aangenomen dat de invloed van deze familie zo ver zou gaan dat zij in heel Pakistan connecties hebben en hen het leven zuur kunnen maken. En zo dit wel degelijk het geval zou zijn, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers deze invloed aan de hand van objectieve en overtuigende bewijsstukken kunnen aantonen, *quod non*. Het loutere feit dat bij een bepaalde motivering wordt verwezen naar de eigen verklaringen van verzoekers, betekent bovendien niet dat deze verklaringen hoe dan ook geloofwaardig zouden zijn. Waar verzoekers verder in hun verzoekschrift dienaangaande nog stellen als volgt: "*Het is duidelijk dat de verwerende partij voorbijgaat aan verzoekers verklaringen. Slechts één fractie van verzoekers verklaringen is beoordeeld met betrekking tot de geloofwaardigheid van hun relaas.*", laten zij na *in concreto* uiteen te zetten welke van hun verklaringen volgens hen niet of onvoldoende in rekening zouden zijn genomen bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissingen kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissingen opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoekers de vluchtelingenstatus dienen te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen hun asielpcedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissingen te motiveren.

Voor het overige voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven, die bijgevolg onverminderd overeind blijven.

2.3.2.7. Ook motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

"Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat de problemen met de familie van uw vrouw in Afghanistan geen invloed hebben op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aangezien uw vrouw intussen de Pakistaanse nationaliteit heeft. Bovendien ontvluchtte uw vrouw een gedwongen huwelijk, hetgeen gezien jullie huwelijk heden geen bedreiging meer vormt (CGVS vrouw, p.9)."

en:

"Wat betreft uw persoonlijke problemen, waarbij u misbruikt werd, toen uw echtgenoot afwezig was, dient te worden opgemerkt dat dit element voortbouwt op het uitgebreide relaas van uw man. Daar dit relaas zeer duidelijk ongeloofwaardig werd bevonden, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u deze problemen kende in het kader van uw echtgenoot zijn problemen met zijn voormalige schoonfamilie. U wist dit incident overigens ook op geen enkele manier te staven."

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.2.8. Met betrekking tot de overige door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

"De overige door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De geboortektes van uw kinderen met uw tweede vrouw, de akte van het huwelijk met uw tweede vrouw, uw belastingcertificaat, de trein- en vliegtickets, facturen van hotels, de akte van de scheiding met uw

eerste vrouw, informatie over uw winkel van de Paktel-franchise en uw ontslagbrief van Saoedi-Arabië betreffen immers allemaal verklaringen die niet worden betwijfeld. De twee e-mails die u na uw interview bij het CGVS stuurde naar het CGVS hebben geen betrekking op uw asielrelaas en kunnen dan ook geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie. Het document betreffende de stopzetting van uw werkzaamheden voor de citizen council for human rights is eveneens niet van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen alsnog kan onderbouwen. Een document heeft immers slechts bewijswaarde indien het een geloofwaardig relaas ondersteunt, in casu quod non. Bovendien vermeldt dit document enkel dat u ontslaan bent, maar niet omwille van welke reden. Hierdoor kan het document uw relaas dus niet onderbouwen.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

De ter terechtzitting neergelegde e-mailberichten (rechtsplegingsdossier, stuk 7), werden door verzoeker zelf opgesteld en ontberen derhalve objectieve bewijswaarde zodat zij niet van aard zijn om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het

noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2017-2018. Niettegenstaande er 2017 ook sprake is van een daling in het aantal targeted killings, blijft het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden en politieke activisten gevisieerd worden. Uitzonderlijk vonden er in de rurale gebieden van de provincie Sindh enkele grootschalige aanslagen plaats, waarbij de sjiitische minderheid en Sufigemeenschap gevisieerd werd. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In hun verzoekschrift komen verzoekers dienaangaande niet verder dan de blote bewering dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt interpreteert en dat de commissaris-generaal de humanitaire gevolgen van al die vormen van geweld verwaarloost. Zij laten echter na uiteen te zetten waarom de interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus volgens hen te beperkt is, wat volgens hen dan wél een correcte interpretatie zou zijn en welke humanitaire gevolgen volgens hen een ander licht zouden (kunnen) werpen op de beoordeling van hun voorgehouden nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Als dusdanig wordt de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER